

העולם רועש סביב תוכנית ישראלית לפירוק כל המדינות הערביות

מדרתב מהחייה

שוקעת, וכי ישראל צריכה ללמוד לסמוך רק על כוחותיה של עצמה - בעולם שבו עולה, לדעתו, ברית המועצות.

מ עבר לילדותיות המיליטריסטית מתגלה תמורה פרימיטיבית עוד יותר. בעלי האסטרטגיה החדשים בטוחים שלא זה בילבד שהעולם הערבי לא יתקדם, אלא שאף ייסוג ויתפורר.

מילחמת-הלבנון יצרה לחצים גדולים, השוללים מן שרון אף את ה"הישגים" המיוערים שנתרו מהחזון הגדול.

צה"ל בדמשק, בקאהיר, בריאד או בכגדאד יוליד כוחות נגדיים כבירים לאי-ישועור יותר. אם מיששה מסוגל בימינו לאחד את העולם הערבי, אחרי כישלוננו של גמאל עבד-אלנאצר, הרי זה איש כמו אריאל שרון.

כל אומה מתאחדת, מתגבשת ומתחשלת כאשר מאיימים על קיומה. זה קרה ליהודים. זה קורה כיום לפלסטינים.

זה יקרה מחר בעולם הערבי כולו, אם תמך שיך ישראל בריצת-האמזק אל הרייך היהודי השלישי.

א פשר לשאול: מדוע להתייחס לרעיונות כאלה ברצינות? מדוע בכלל להזכיר אותם? יש לכך שתי סיבות טובות. ראשית, הם לא נולדו יש מאין.

הרעיון של "ברית המיעוטים" במיורח התיכון מהלך כרוח-רפאים בראשיתם של אנשים שונים במדינה - ועוד לפני כן, ביישוב. זוהי רוח רעה שנשבה מצפון.

הרעיון חלם על כך, ונחטם עליידי משה שרת, שגילה בנושא זה תבונה רבה וגם הערכה מפוכחת של המציאות. אבא אבן רכב פעם על סוס זה, ומנחם בגין דוגל בזה מאז ומעולם.

יתכן שההרפתקה המבישה והמבאישה כי לבנות לא היתה מתרחשת, לולא היסודות הנפשיים האלה.

הקולמוס שופך דיו בקלות. אך במציאות הופכת הדיו לדם.

ה סיבה השנייה העיקרית, המחייבת את ההתמודדות עם סיוף זה, טמונה בהשלכותיה הפנימיות. החזון הזה אינו רק מבחן החוצה. הוא מוכרח להוליד תוצאות פנימיות.

אייאפשר לגשת לביצוע מדיניות כזאת - דימונית ככל שתהיה - באמצעות צבא של אורחים במדים, צבא של אנשי-מילואים בני-חורין.

חיילי צה"ל בלבנון שואלים את עצמם כיום: מה אנחנו עושים כאן? התשובה היא השיר רד אלינו או-ירון.

חזון זה מוכיח בהכרח לשינוי פני צה"ל, והפיכתו לצבא אימפריאליסטי, צבא של רובו סיים במרשמעים, צבא שאינו מתמרד מוד ביירות המערבית ואינו מזדעזע אחרי צברה ושאת-ילד.

יש החולמים כיום על צבא חדש כזה, שיתאים ל-"אסטרטגיה" החדשה. וללא רק אריאל שרון.

בא אחר זקוק למדינה אחרת. ייאמר הדבר בצורה המפורשת ביותר: החזון הזה מחייב מישטר פאשיסטי.

מאפריקה המרכזית-הדרומית (זאיר) עד פאקיסטאן, ועד בכלל. הוא לא השתמש במילים "מרחב מחייה", אך ה"אסוסיאציה הזאת מזקרת מעצמה. שיגעון? סירוף?

בוודאי. אבל יש שיטה בטירוף הזה. וכאשר לרשותו של טירוף שיטתי עומדת מכוונה צבאית משוכללת, כמעט שאי-אפשר לעמוד בפניו הפיתוי לבצע את החזון המסורף.

אחרי לבנון, לא היה איש בעולם מוכן להתעלם ממאמרים כאלה. קל וחומר כשהם מתפרסמים בביטאון ציוני רישמי.

ה טירוף שברעיון - כמו ברעיונו של אדולף היטלר בשעתו, שאב ממקורות דומים - טמון בטעות גרוטסקית בהערכת הכוחות, הפיסיים הנפשיים. קל לצפות על חשבון הפילוגים הלאומיים, הדתיים האתניים בעולם הערבי, אף כי אין הם שונים מן

"הוא מאחד אותנו!"

הפילוגים שגרמו באירופה לשתי מלחמות נוראות ב"מאה הנוכחית. ירייה אחת בעיר בלקאנית גרמה ב-1914 למלחמת-עולם. הבלקאניזציה של העולם ה"ערבי, כחזונו של שרן-ינן, תביא לתוצאות דומות.

אינטלקטואלים ערבים יטענו - ואכן טוענים - כי הפילוגים הטבעיים במנותה של החברה הישראלית בין אשכנזים ובני-עדות-המזרח, ובין דתיים וחילוניים, אינם פחות חמורים מן המצב בעיראק או במארוקו, ושהם עלולים לפוצץ את ישראל מבפנים לפני שדבר כזה יקרה במדינה ערבית כלשהי.

מ מאזן-הכוחות הצבאי שונה מאוד ממה שהיה נגמה. כנראה, לאותו ינן לפני מילחמת-הלבנון. במלחמה זו רוכזה הופעלה כל העוצמה הצבאית של ישראל נגד אויב קטן.

למרות עריפות-כוחות פנטסטית ויתרון ה"הפתעה, לא הצליח צמד הגאונים שרון-רפול לשבור ולהביס את הצבא הסורי, ואף לא השיג כגיזרה זו את היעדים הצבאיים הקרובים של צה"ל. בחזית הפלסטינית היה דרוש שבוע כדי להגיע לכיבוש - והעיר לא נכבשה.

אך עצם החשבון הזה הוא מגוחך, מפני שהוא מתעלם מהמעצמות הגדולות. ינן טוען שארצות-הברית

האם אתה מכיר את עודד ינן אישית? שאל "עודד ינן? מי זה עודד ינן? תמהתי.

האיש הביט בי, כאילו חשד שאני מהתל בו. הוא היה בטוח כי עודד ינן הוא אחד מהוגי-הרעיונות ה"יתר מפורסמים בישראל. הודאתי בכך שאין לי מושג מי האיש הורידה אותי בעיניו בכמה דרגות. בעקשיותי פישפש בניירותיו. בראש הערי"מה היתה מונחת יצירתו של אותו עודד, שהקנתה לו שם-עולמי.

ססתר שהאיש הוא עיתונאי, עובד לשעבר של פירוד-החזן, וגם איש תנועת-התחייה. הוא כתב מא"ר בשם "אסטרטגיה לישראל בשנות ה-80", וזה פרסם לפני כמעט שנה בכתבי-עת אלמוני של ה"סדרות הציונית בשם כיוונים.

שם גילה את המאמר ה"ר ישראל שחק. הכימאי החרוז, תירגם והפיץ אותו בעולם הרחב. מוסדות חשויים מאד לקחו את הכסס, הדפיסו אותו מחדש ו"הפיצו אותו בין חבריהם. כך נולד הוגה-הרעיונות ישראלי גדוד חרש.

מ דוע הפך מאמר בכתבי-עת שלא ידעתי על עצם קיומו, פרי-עטו של איש שמעולם לא שמעתי את שמו, לסנסציה עולמית?

הפיתרון טמון בתוכן המאמר עצמו - ואולי גם בעיתו. הוא הגיע לידיעת הרבים בעולם במהלך מל"חמת-הלבנון, ולרבים נדמה שהוא מסביר מה קורה שם. התיאוריות של ינן נראו כמשלימות את המעשים של אריאל שרון.

ינן מציע, כפשטות, את שבירת כל המדינות הערביות, והפיכת המרחב כולו לאוסף של מדינות עתידיות חלושות וקטנות, שתהיינה מופקרות לחלוטין לחסדי האימפריה הישראלית החדשה.

הנה כמה מפרטי התוכנית: מצריים תסולק לא רק מחצי-האי סיני, אשר יחזור לשלטון ישראל, אלא תופק בכלל כמדינה. במקום מצריים הנוכחית יקומו מדינה קופסית בדרום וכמה מדינות קטנות בצפון.

סודאן תופק לכמה יחידות - אחת מוסלמית, אחת נוצרית ואחת סגנית בדרום.

סוריה תופק כך: מדינה עלאווית בצפון, מדי-נה סוניית בחלב, מדינה סוניית שניה (ועוינת לראשונה) בדמשק, ומדינה דרווית, שתכלול אולי את הגולן וצפון-ירדן.

ירדן תימסר לפלסטינים שאת הסתלקותם מהגדה המערבית "תעודד" ישראל.

עיראק ("מועמדת כסחה להשגת יעדיה של יש-ראל") תופק לשלוש מדינות או יותר, סביב הערים בצרה, בגדאד ומוסול. השטחים של השערים בדרום יופרדו מיטחי הסונים - הערביים הכורדיים - ב"צפון.

סעודיה תופק, כמובן, וכן גם שאר נסיכויות הגפס. אלג'יריה, מארוקו ותוניסיה מפולגות בין ערבים וברברים. המסקנה מתבקשת מאלה.

ישראל עצמה, מהים עד הירדן, תהיה כולה יהודית.

ל זה יכול היה להיחשב כחיבור ילדותי של אינן סנסיל פוליטי, לולא פרשת לבנון.

מש שרת גילה ליומנו הסודי ב-1955 כי דויד בן-גוריון ומשה דיין הציעו לו לגרום לפירוק המדינה הלבנונית, לדין היתה הצעה מעשית: לקחת "מדינת-מארוקו" לתת לו נשק וכסף, ולהטיל עליו להקים מדינה נוצרית, שתהיה בת-הסוה של ישראל.

המעמד הגשמי בעיקר זה בעמבר עשרים שנה כאשר המלך רב-סון מארוני בשם סעד חרש בדרום-לבנון.

גמערן גם לקח מילגה פאשיסטית מקומית קטנה, ששלטה בכמה כפרים, הפך אותה לכוח מקומי גדול, חרש וממומן-היטב. בעזרת הכסף והנשק השתלטו ה"פלאנגות" על כל הנוצרים בלבנון.

אריאל שרון צעד עוד צעד קדימה בדרכם של בן-גוריון, דיין ומרס. הוא מלש לבנון כדי להטיל על המדינה כולה דיקטטורה של קוויז' לינגים מארוניים, או להביא לחלוקת לבנון. תיו לו גם תוכניות מביעציות כלפי סוריה וירדן. הוא סיפק נשק לאיראן של האיית-אללה חומייני נגד עיראק, והכריז כי המרחב הביטחוני של ישראל משתרע